

Šmarnice 2020

Marjeta Cerar: Največji dar

14. maj: NOV KOKOŠNJAK

Polonina sestrica Lučka dobila novo sošolko. Ime ji je Rahela in prihaja iz Sirije. Je begunka, saj je morala skupaj z družino zapustiti dom in zbežati na varno. Prišli so k nam v Slovenijo. V šoli so deklico lepo sprejeli, nekateri pa so se iz nje norčevali. Rahela je začela hoditi tudi k verouku, kjer je predstavila življenje v svoji deželi. V Sloveniji so bili devet mesecev, potem pa so se morali vrniti. Lučki je bilo zelo hudo, ker sta se z Rahelo postali dobri prijateljici.

V naše kraje je počasi prišla pomlad. Prebujale so se rožice in zelenje. Sneg je že skoraj skopnel in dnevi so že daljši. Tudi živali so se počasi prebujale iz zimskega spanja. In zdaj se boste vprašali, kaj ima Marija skupnega s kokošmi.

Nekega sobotnega popoldneva sva šla z dedijem v gozd. Hodila sva po gozdnih poteh, nabirala prve zvončke in trobentice, ko se je začel dedek pritoževati: »O, Mati Božja, samo tega ne. Upam, da ni že ukradla kakšne kokoši.«

»Kdo?« sem ga vprašala. »A je Marija ukradla kokoš?«

Dedek me je presenečeno pogledal, potem pa se je glasno zasmel in rekel: »Ne, lisica! Lisica je ukradla kokoš. Marija je verjetno tudi imela kokoši, ampak danes jih ima samo lisica.«

Ko sem došla, da dedek govori o lisici in ne o Mariji, sem se začela smejati tudi jaz.

Proti večeru, ko so se kokoši odpravljale nazaj v kokošnjak, jih je dedek skrbno preštel. Ugotovil je, da jih je lisica že nekaj odnesla. Sklenil je, da takoj v ponedeljek začne graditi nov kokošnjak. K ideji je pritegnil še očka, Maksa in Jaka. Očka je na računalnik narisal načrt. V ponedeljek popoldne pa se je vse skupaj začelo. Najprej so nažagali les, kupili železne stebre za ograjo, k teti Riji šlo po mrežo, ki jo je že nekaj časa imela v garaži, in začeli z delom po načrtu. Dedek je iz lesa naredil novo hiško in v njej deset novih gnezd. Maks in očka sta postavljala ograjo. V treh dneh je bil nov kokošnjak narejen. Ko so ga končali, smo imeli slovensko odprtje. Pokazali smo ga kokošim in bile so videti zadovoljne.

Točno takrat je mimo prikolesaril župnik. Vprašal nas je, kaj delamo. Pa smo mu povedali, da imamo odprtje novega kokošnjaka. Vprašal je: »Ali ste ga tudi blagoslovili?«

»Ne,« je začudeno pogledal očka.

»Ja, tudi to je potrebno. Pravijo, da potem lisica ne pride zraven. No, ga blagoslovimo ali ne?« je vprašal župnik.

Babi je hitro stekla v hišo po blagoslovljeno vodo, vejico smo odtrgali kar z bližnje smreke in obred se je začel. Župnik je kokošnjak poškopil z blagoslovljeno vodo in rekel:

»Blagoslavljam ta kokošnjak. Naj ga blagoslov obvaruje lisice in vseh drugih nadlog. V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.«

Vsi smo slovesno pritrdili: »Amen,« potem je dedek pod streho kokošnjaka nalepil še Marijino podobico in rekel: »Poglej, Polona, zdaj ima Marija spet kokoši.«

In vsi smo se glasno smejali. Nato smo še župniku razložili, zakaj se smejimo, in skupaj smo odšli k mizi, na kateri nas je čakal sveže pečen jabolčni zavitek.

Naloga:

Poskušaj razvedriti nekoga, ki je žalosten ali slabe volje.